

CZIGÁNY GYÖRGY

Orpheus-éj

*Éjszaka százéves vagyok:
holdfény-íveken feszül a kilincs
és fölvilágol éjjél felé egy
harangütésre. Nem hintaágy, mégis
megszédülök, és százéves szívem
ki-kihagy, nem lelem párnák alatt
a kezemet, és nem emlékszem
szeretteimre: nem tudom, ki énekel? –
Talán jövődő unoka, vagy még anyám
kispesti udvaron, gyerekkorában,
nem láthatom, holott örökké
nap süt az álmaimban. És ide
zuhan és itt zuhog a város,
mely nincsen, hozzá hasonlót se
ismerhetek, csak ámulok, nem értem,
miképpen tudhatom előre
a sarkon túli táj hú rajzait, ahol
a sosemvolt negyed kinyitja, csukja
szárnyait: egyik utca s tér után
a másik: miképpen lett otthonom
a hirtelen rám zúdult idegen?! –
Éjszaka százéves vagyok,
arról is megfeledkezem,
hogyan van halott és élő feleségem,
megkeresni őket egyetlen teendőm*

*lehetne itt, ahol meddőhányóként
szakad rám a sötétség. Tegnap, mondom,
de ezt a fogalmat senki se érti,
mikor a halál mosolya az emlék
s a parkoló cédulám elveszett,
mezítláb indulok, úgy látszik, nyár van,
miért, hogy bárhová elkésve érkezem:
már javában történik, ami van,
elkésve láthatom csak tengerpart feletti
lépcsők párálló csigavonalában
a lépteit: térdén föl-alá jár a szoknya,
mintha valaki szájharmonikázna.
Miért sír? – Hiába nem mozdul, nincsen fékje
a test égő perceinek, hiába áll:
törli, teremti akkor is
jelenlétének halmaait. Végül hát,
könnyezhet-e a kéz, egy lány keze?
Rodin Dantétól tudja s tőle Rilke,
hogyan sírhatnak végtagok, és könnyek
feltörhetnek a bőrön át! Az égbolt
fedele most kattan szívünkre:
éjszaka százéves vagyok,
éjszaka rég halott,
éjszaka halhatatlan.*

Székely űrhajó